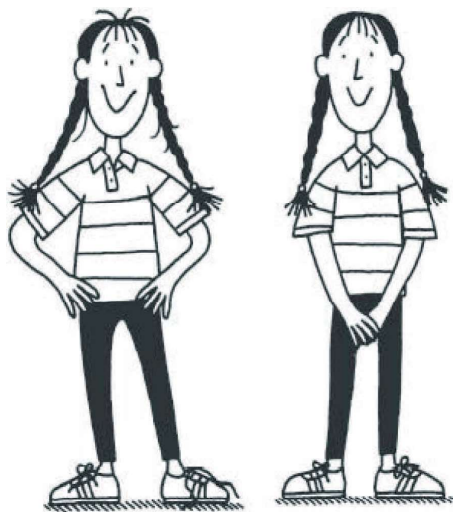

1 |

Suntem gemene. Eu sunt Ruby. Ea este Garnet.

Suntem identice. Foarte puțini oameni reușesc să ne deosebească. Asta doar până când începem să vorbim. Eu sunt o moară stricată. Garnet e mai tăcută.

Din cauză că nu apuc să strecor niciun cuvânt.

Avem exact aceeași înălțime și aceeași greutate. Eu mănânc un pic mai mult decât Garnet. Îmi plac dulciurile, dar și gustările sărate. Odată am mâncat treisprezece pungi de chipsuri într-o singură zi. Toate cu aromă de sare și oțet. Și pe cartofii prăjiți îmi place să pun sare și oțet. Îmi plac la nebunie cartofii prăjiți. Îi dau gata din câteva ronțaieli și apoi mai șterpelesc de la Garnet. Nu se supără.

Ba mă supăr.

Nu mă îngraș, pentru că zburd tot timpul. Nu suport să stau pe loc. Garnet poate să stea ore întregi cu nasul într-o carte, dar pe mine mă apucă neastâmpărul. Amândouă alergăm foarte repede. La ultimele întreceri de la școală i-am învins pe toți, chiar și pe băieți. Am ajuns primele. De fapt, eu am ajuns prima. Garnet a ajuns a doua. Dar e de înțeles, pentru că eu sunt mai mare. Avem amândouă zece ani, dar eu sunt mai mare cu douăzeci de minute. Eu am fost bebelușul hotărât să vină mai repede pe lume. Garnet a fost a doua.

Locuim împreună cu tata și cu buni.

Deseori tata nu ne deosebește dimineața, la micul dejun, pentru că are ochii cârpiți de somn. Își soarbe cafeaua neagră în timp ce-și trage hainele pe el și apoi se grăbește să prindă trenul. Lucrează într-un

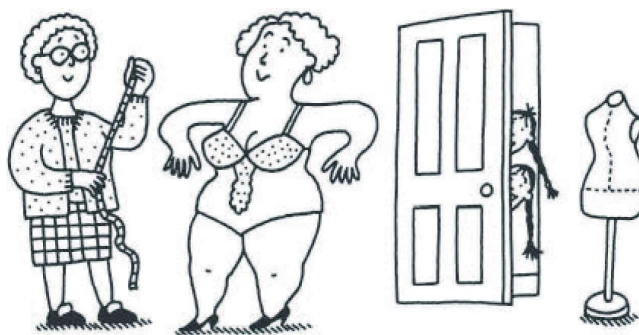
birou din Londra și nu-i place deloc. E mereu oboșit când se întoarce acasă. Însă atunci reușește să ne deosebească. Seara e mai simplu. Eu sunt de obicei ciufulită și am tricoul pătat. Garnet e ca scoasă din cutie.

Așa zice buni. Buni avea o grămadă de ace prinse de reverele vestei. Trebuia să fim mereu atente când o îmbrățișam. Uneori își ținea acele între buze. Asta pe când era croitoreasă. Lucra la o mare casă de modă, unde croia și cosea toată ziua. Apoi, după...

Buni a trebuit să aibă grijă de noi și a început să facă croitorie acasă. Adică să lucreze la comandă pentru doamne foarte grase care-și doreau rochiile elegante. Pe Garnet și pe mine ne apuca mereu chico-teala când trăgeam cu ochiul și le vedeam în lenjerie.

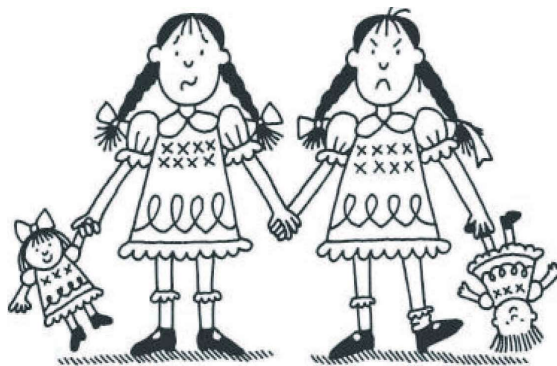
Buni ne făcea toate hainele. *Groaznic*. Era destul de rău că buni era demodată și ne obliga să purtăm

codițe împletite. Dar din cauza hainelor eram de râsul lumii la școală, deși câteva mămici ziceau că suntem frumoase foc.

Vara purtam rochițe cu volănașe, și iarna, fuste plisate. Buni ne mai împletea și bolerouri de angora, de la care aveam mâncărimi, și pulovere și jachete pentru vremea rece. La fel. Ca să arătăm amândouă la fel de caraghios.

Dar apoi artrita lui buni s-a înrăutățit. Întotdeauna a avut degete poznașe, un șold cam mofturos și

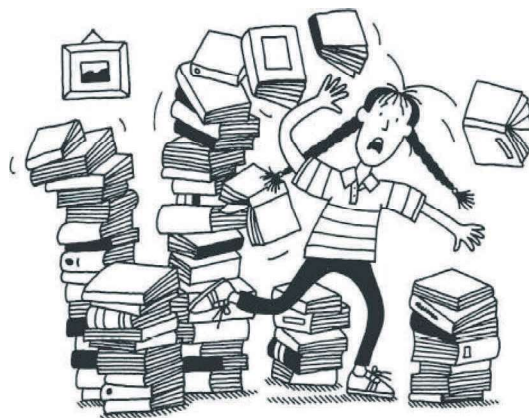
un genunchi beteag. În curând a început să strângă din ochi când se ridica și când se așeza, iar degetele i s-au umflat și n-a mai putut lucra.

Acum nu mai poate să coasă. E păcat, pentru că îi plăcea foarte mult. Dar există și un imens avantaj. Ne putem îmbrăca cu haine de la magazin. Și pentru că buni nu poate să vină cu noi în oraș, ni le alegem singure.

Le alege Ruby.

Aleg pentru amândouă. Tricouri. Colanți. Blugi. La fel, bineînțeles. Vrem în continuare să arătăm la fel. Numai că vrem să arătăm normal.

Doar că nu suntem tocmai o familie normală ca cele din cărți. Citim multe cărți. Tata chiar exagerează. Nu se mai oprește din cumpărat, și nu cumpără doar cărți noi, ci și teancuri de volume vechi și prăfuite de la târguri de carte, licitații și anticariate. Nu mai avem loc pe rafturi. Nu mai avem loc pe podele. Avem maldăre de cărți prin toate camerele și trebuie să pășim cu grijă printre ele ca să nu stârnim un cutremur. Dacă ați fi fost vreodată atacați de cincizeci sau o sută de volume cu copertile tari, știți că acest lucru trebuie evitat cu orice preț. La etaj avem niște cutii mari, pline de cărți pe care tata nici nu le-a sortat. Uneori trebuie să le escaladezi ca să ajungi într-un loc vital, cum ar fi toaleta.

Buni se tot plânge că o să cedeze podelele din cauza greutateii. Uneori se mai aud scârțâieli. Atunci tata începe să se simtă cu musca pe căciulă și îi dă dreptate că situația e puțin neplăcută. Și, din când în când, mai ales când suntem puțin strâmtorați, mai îndeasă în mașina noastră veche câteva cutii pline cu cărți și le vinde la anticariat. Și chiar le vinde, dar se întoarce aproape mereu cu un teanc nou, chilipiruri de nerefuzat.

Apoi buni îl cicălește din nou, iar el dă din colț în colț, dar îi trece supărarea după ce îi aduce de la anticariat un teanc de romane de dragoste. Lui buni îi place să stea în fotoliul ei special, cu o grămadă de perne la spate, cu picioarele ei mici așezate pe un taburet, cu o cutie de bomboane de ciocolată lângă ea și cu o poveste picantă în poală. Unele sunt foarte *nerușinate*, iar când eu și Garnet încercăm să citim

peste umărul ei, ne gonește zicând că o să aflăm lucruri neadecvate. Ha, ha. Le-am aflat de mult.

Și tata citește cărți groase, dar nu moderne, ci clasice, de Charles Dickens sau Thomas Hardy. Noi nu pricepem mare lucru din ele, însă lui îi plac. Îi mai plac și cărțile de aventuri pentru băieți, din cele vechi, în care băieții poartă nădragi și vorbesc ca niște nătărași: „Ce mai învârți, bătrâne?“, „Strașnică treabă!“ și „Prima-ntâi“.

Și lui Garnet îi plac cărțile vechi, ca *Micuțele doamne*, *Ce-a făcut Katy* și toate cărțile scrise de E. Nesbit. Mai citește și cărți despre gemeni. Cărți precum *Gemenele de la Sfânta Clara*. Și *Gemenele din Sweet Valley*. Le citesc și eu, pentru că se citesc ușor și repede. Dar mie îmi plac cel mai mult poveștile adevărate despre celebrități. Actori și actrițe. De obicei sar peste toate chestiile plicticoase și citesc doar articolele interesante în care se vorbește despre cum apar la televizor, joacă în filme, țin prima pagină a ziarelor și sunt strălucitori și faimoși.

Și noi o să fim faimoase într-o zi. Așa că am început deja să scriu povestea noastră. E ciudat pentru că, de obicei, Garnet e cea cu talent la scris. Scrisul ei e mai îngrijit decât al meu. O pun deseori să-mi facă temele. Nu se supără.

Ba mă supăr.

Odată am cotrobăit printr-o cutie cu cărți de la etaj și la fund de tot am găsit o carte roșie, foarte groasă. Era roșie ca rubinul, avea cotorul de piele, iar pe copertă scria cu litere aurii un singur cuvânt: RAPOARTE.

Am crezut că ăsta-i titlul, dar când am deschis-o, am văzut doar pagini goale.

L-am întrebat pe tata ce s-a întâmplat cu povestea și a spus că nu era o carte propriu-zisă. Rapoartele sunt despre sume de bani. Faci o listă cu tot ce-ai cumpărat. Asta înseamnă să faci un raport de cheltuieli.

— Numai că mie nu-mi place să țin rapoarte. Mă simt vinovat când văd cât am cheltuit, a spus tata. Puteți s-o mâzgăliți voi.

Așa că am început să mâzgălesc.

Eu nu mâzgălesc.

Ba da. Te las mereu când îți vine rândul. Și nu scriu doar despre mine, scriu despre noi. E un raport despre noi. Haide, Garnet, caută în dicționar cuvântul „raport“.

Raport: Comunicare scrisă sau orală făcută de cineva în fața unei adunări, a unei autorități etc., cuprinzând o relatare (oficială) asupra unei activități personale sau colective; textul acestei comunicări.

Da! Exact asta fac. Scriu un raport despre viețile noastre.

